

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

8η Ίανουαρίου 2012
Κυριακή μετὰ τὰ Φῶτα
(Ματθ. Δ΄ 12-17)

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ οἱ ἄνθρωποι

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χῶρα καὶ σικᾶ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ματθ. ιδ΄ 16)

Εἶναι γνωστὸ πόσο ἔμφυτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ φῶς. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι κάποια στιγμή καὶ γιὰ λίγο χρόνο ἐπικρατοῦσε ἕνα πυκνὸ σκοτάδι, τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ τρώμαζε, θὰ τὸν περιέλουζε ἕνας φόβος. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ λαοὶ ἐλάτρευσαν τὸ φῶς καὶ τὴν φωτιά. Τόσο πολὺ τὸ λάτρευσαν, ὥστε νὰ νομίσουν ὅτι εἶναι θεός.

Μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων ὁ ἄνθρωπος προσπάθησε νὰ βρεῖ στὸ ὑλικὸ φῶς ἕνα ἄλλο φῶς, ἕνα πνευματικὸ φῶς, μιὰ ιδέα φωτεινῆ, τὴν ὁποία καὶ λάτρευσε.

Ἔτσι πέρασε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ λατρεία τοῦ φυσικοῦ φωτὸς στὴ λατρεία τοῦ νοητοῦ φωτός, τῶν ιδεῶν δηλαδή, ἀλλὰ καὶ πάλι βρισκόταν σὲ μιὰ εἰδωλολατρεία. Διότι οὔτε τὸ αἰσθητὸ φῶς, ὁ ἥλιος, οὔτε τὸ νοητὸ φῶς, οἱ ιδέες, εἶναι θεός. Ὡστόσο, τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς τὴν προανήγγειλε ὁ Προφήτης Ἡσαΐας 800 χρόνια πρὶν ἔρθει στὸν κόσμον τὸ ἀληθινὸ φῶς, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Προφήτη (κεφ. θ΄) τὰ ἐπαναλαμβάνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος: «Ὁ λαὸς ποὺ καθόταν στὸ σκοτάδι εἶδε φῶς μέγα καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ βρισκόντουσαν στὴ χῶρα ποὺ τὴν σκίαζε ὁ θάνατος ἀνέτειλε τὸ φῶς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός». Εἶναι ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, τὸ ἀληθινὸ φῶς, ὁ δημιουργὸς τοῦ αἰσθητοῦ φωτός, ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς ὅλων ἐκείνων ποὺ θεοποίησε ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ ἄνθρωποι εἶδαν αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πῆγαν γιὰ μιὰ στιγμή κοντά του, γρήγορα ὅμως ἔκαναν πίσω καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Καὶ θὰ γράψει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «...τὸ φῶς ἐλήλυθε εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκοτὸς ἢ τὸ φῶς» (γ΄, 19). Τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμον, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν περισσότερο τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ φῶς.

Περίεργη ἡ κίνηση αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων! Ἐνῶ ἀγαποῦν τὸ φῶς, ἀναζητοῦν τὸ φῶς καὶ

περιμένουν τὸ φῶς, ὅταν ἔρχεται τὸ ἀληθινὸ φῶς νὰ τὸ πλησιάσουν γιὰ λίγο καὶ νὰ φεύγουν. Μήπως κάτι φταίει στὸ φῶς; Μήπως κάτι φταίει στοὺς ἀνθρώπους; Ἀναμφισβήτητα, στὸ φῶς δὲν ὑπάρχει «τροπῆς ἀποσκίασμα», λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Δὲν ὑπάρχει ἵχνος σκιάς στὸ φῶς. Τότε τί συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

Οἱ βασικὲς αἰτίες εἶναι τρεῖς: Πρώτη αἰτία εἶναι μιὰ ὑποκειμενικὴ ἀντίληψη τῆς ἀλήθειας. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἐρμηνεύει καὶ καταλαβαίνει τὰ πράγματα ὅπως αὐτὸς θέλει νὰ πιστέψει, ὄχι ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα. Ἄς θυμηθοῦμε τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πέντε χιλιάδων πού χορτάσε ὁ Κύριος. Μόλις ἔγινε τὸ θαῦμα, οἱ μαθητὲς μπῆκαν στὸ πλοῖο καὶ πέρασαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης μετὰ τὴ νυχτερινὴ δοκιμασία τους, ὅπου ὁ Κύριος τοὺς ἔσωσε. Ὁ ὄχλος ἔχασε τὸν Ἰησοῦ καὶ ὅταν τὸν ξαναβρῆκαν εἶπαν: «Κύριε ἐδῶ εἶσαι;» Τοὺς ἀπαντᾷ: «Μὲ ἀναζητεῖτε, γιατί σᾶς ἔδωσα ψωμὶ, πού ὅποιος τὸ φάει ξαναπεινᾷ. Νὰ φᾶτε τὴν τροφή πού δὲν χάνεται “τὴν μὴ ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν μένουσαν” (στ´,27). Εἶναι ἡ σάρκα μου καὶ τὸ αἷμα μου.» Ὁ λόγος αὐτὸς φάνηκε ἀκατανόητος στὸ πλῆθος καὶ πολλοὶ γύρισαν τὴν πλάτη τους καὶ ἔφυγαν. Γιατί; Διότι μέσα στὸ μυαλό τους εἶχαν σχηματίσει μιὰ ἰδέα, ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ εἶναι ἓνα πρόσωπο ἔνδοξο, πού θὰ τοὺς δώσει νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν. Ἐπομένως εἶχαν λάθος ἀντίληψη γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία. Δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μεσσία εἶναι νὰ σώσει τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νὰ δώσει ὀντολογικὴ πραγματικὴ σωτηρία, νὰ ἀναστήσει τοὺς ἀνθρώπους πού πεθαίνουν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσει μὲ σῶμα καὶ ψυχὴ στὴ Βασιλεία Του. Αὐτὸ δὲν μπορούσαν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ καταλάβουν. Κατὰ βάθος ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκεται καὶ ἀγαπᾷ νὰ μένει σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, γιατί ἐπιθυμεῖ ἓνα Εὐαγγέλιο, ἓνα Χριστὸ πού νὰ ταιριάζει στὰ μέτρα του, ὅπως θὰ ἤθελε ὁ καθένας νὰ εἶναι κομμένο.

Ἡ δευτέρη αἰτία εἶναι ἡ ἁμαρτία πού στέκεται μιὰ τροχοπέδη καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πλησιάσει πρὸς τὸ φῶς, ἀλλὰ ταυτόχρονα γίνεται καὶ μιὰ δύναμη πού ἀπωθεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ φῶς. Γιατί; Λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης πάλι: «ἦν γὰρ πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» (γ´19), γιατί εἶναι πονηρὰ τὰ ἔργα τους καὶ συνεχίζει· «πᾶς ὁ φαῦλα πράσων οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῆ αὐτοῦ τὰ ἔργα». Ὁ ἁμαρτωλὸς φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ κρύβεται γιὰ νὰ μὴ ἐλεγχθεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.

Ἀδελφοί μου, ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει λόγους νὰ μὴ θέλει τὸ φῶς καὶ νὰ ἀρνεῖται τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστό. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βρώμικη. Αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τὰ πονηρὰ καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ αἰχμαλωτίζει τὸ νοῦ μας, γιὰ νὰ μὴ μπορούμε νὰ πλησιάσουμε πρὸς τὴν ἀλήθεια. Συμβάλλουμε ὅμως καὶ ἐμεῖς, γιατί δὲν θέλουμε νὰ ἀρνηθοῦμε τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτὸ μας.

Ἐπὶ ἔτι καὶ μιὰ τρίτη αἰτία, μιὰ μεταφυσικὴ αἰτία πού εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς βεβαίως νὰ εἶναι καὶ ἀμέτοχος. Εἶναι ὁ Διάβολος πού προσπαθεῖ νὰ ἐπηρεάσει τὸν ἄνθρωπο

να μὴ δεχθεῖ τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστὸ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινό. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέει ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ὁ «ἄρχοντας τοῦ σκότους», καὶ ἐπειδὴ ξέπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ φθόνον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, θέλει καὶ ἄλλα λογικὰ ὄντα καὶ κτίσματα νὰ γίνουν ὅμοια μὲ αὐτόν. Βρίσκει, λοιπόν, εἴσοδον, πού τοῦ τὴν ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς ἁμαρτίες του, μπαίνει μέσα του καὶ κάνει τὴν πνευματικὴ ζημιὰ. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὰ ἔργα του, ὅχι ἴσως μὲ τὸν νοῦ του, ἀρνεῖται τὸν Χριστὸ καὶ φεύγει.

Ἀδελφοί μου, τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμον. Ἄν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ τοὺς λόγους πού ἀναφέραμε, ἂς ἐπιστρέψουμε μὲ τὴν μετάνοιά μας πρὸς αὐτόν.

Ὁ κάθε χριστιανὸς ἂς τοποθετήσῃ τὸν ἑαυτό του στὰ μέτρα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὄχι τὸ Εὐαγγέλιον στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ γούστα του. Αὐτὸ ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Θεός. Ἄς μὴ διώχνουμε τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ ὡς ἄνθρωποι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ ὡς ἔθνος. Αὐτὸ ἂς εἶναι ἡ δόξα μας καὶ ἡ τιμὴ μας καὶ τότε θὰ λάβουμε τὴ χάρι καὶ τὴ δόξα πού θὰ μᾶς προσφέρει ὁ Θεὸς καὶ στὴν παρούσα ἀλλὰ καὶ στὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

π. Α.Μ.

[dkpdf-button]